

DECLARAȚII OFICIALE

Declarație de consens cu privire la o teologie adventistă a hirotonirii

Într-o lume înstrăinată de Dumnezeu, Biserica este formată din cei pe care Dumnezeu i-a împăcat cu Sine și unii cu alții. Prin lucrarea mântuitoare a lui Hristos, aceștia sunt uniți cu El prin botez (Efeseni 4:4-6), devenind astfel o preoție împărătească a cărei misiune este să vestească „puterile minunate ale Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). Credincioșilor li se încredințează această lucrare de împăcare (2 Corinteni 5:18-20), aceștia fiind chemați și înzestrați cu darurile necesare pentru a o îndeplini prin puterea Duhului Sfânt și prin darurile pe care El li le dăruiește pentru a îndeplini misiunea evangheliei (Matei 28:18-20).

Deși toți credincioșii sunt chemați să-și folosească darurile spirituale pentru slujire, Scriptura identifică anumite poziții de conducere care au aprobarea publică a Bisericii pentru persoanele care îndeplinesc criteriile Scripturii (Numeri 11:16-17; Faptele Apostolilor 6:1-6; 13:1-3; 14:23; 1 Timotei 3:1-12; Tit 1:5-9). În câteva cazuri, această susținere implică „punerea mâinilor”. Versiunile în limba engleză ale Bibliei folosesc cuvântul ordain [a hirotonisi] pentru a traduce multe cuvinte din greacă și ebraică ce transmit ideea de alegere și numire a acestor persoane într-o anumită funcție. De-a lungul istoriei creștine, termenul de hirotonisire a dobândit și alte sensuri decât cel inițial. În acest context, adventiștii de ziua a șaptea înțeleg hirotonisirea, în sens biblic, ca fiind acțiunea prin care Biserica îi recunoaște public pe cei chemați și înzestrați pentru slujirea Bisericii locale și globale.

Pe lângă rolul unic al apostolilor, Noul Testament identifică următoarele categorii de conducători hirotonisiți: prezbiterul/ episcopul (Faptele Apostolilor 14:23; 20:17,28; 1 Timotei 3:2-7; 4:14; 2 Timotei 4:1-5; 1 Petru 5:1) și diaconul (Filipeni 1:1; 1 Timotei 3:8-10). Deși majoritatea prezbiterilor și diaconilor slujeau într-o anumită localitate, unii prezbiteri, numiți episcopi, erau itineranți și supravegheau un teritoriu mai mare pe care se aflau mai multe biserici, ceea ce se poate reflecta în lucrarea de slujire a unora precum Timotei și Tit (1 Timotei 1:3-4; Tit 1:5).

Prin actul de hirotonisire, Biserica conferă autoritate reprezentativă persoanelor pentru lucrarea specifică pentru care sunt numiți (Faptele Apostolilor 6:1-3; 13:1-3; 1 Timotei 5:17; Tit 2:15). Această lucrare poate include reprezentarea Bisericii, vestirea evangheliei, conducerea serviciului pentru Cina Domnului și botez, înființarea și organizarea de biserici, îndrumarea și îngrijirea membrilor, combaterea învățăturilor false și slujirea comunității în general (cf. Faptele Apostolilor 6:3; 20:28-29; 1 Timotei 3:2,4-5; 2 Timotei 1:13-14; 2:2; 4:5; Tit 1:5,9). Deși hirotonisirea contribuie la păstrarea ordinii în Biserică, ea nu transmite calități speciale persoanelor hirotonisite și nici nu instaurează o ierarhie în cadrul comunității de credință. Printre exemplele biblice de hirotonisire se numără încredințarea unei sarcini, punerea mâinilor, postul și rugăciunea și încredințarea în grija harului lui Dumnezeu (Deuteronom 3:28; Faptele Apostolilor 6:6; 14:26; 15:40).

Persoanele hirotonisite își dedică talentele Domnului și Bisericii Sale pentru o viață de slujire. Modelul fundamental al hirotonisirii este trimiterea celor doisprezece apostoli de către Isus (Matei 10:14; Marcu 3:13-19; Luca 6:12-16), iar modelul suprem de slujire creștină este viața și lucrarea Domnului nostru, care a venit nu pentru a I se sluji, ci pentru a sluji (Marcu 10:45; Luca 22:25-27; Ioan 13:1-17).

Această declarație a fost votată în data de 14 octombrie 2014, în cadrul sesiunii consiliului anual al Comitetului Executiv al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea desfășurate în Silver Spring, Maryland, Statele Unite ale Americii.